

Arrest

nr. 279 525 van 26 oktober 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DEN BROECK
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 23 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 juli 2022 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DEN BROECK en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 22 februari 2019 en verzoekt op 27 januari 2022 om internationale bescherming in. Op 9 juni 2022 verklaart de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) het verzoek kennelijk ongegrond en wordt aan verzoeker internationale bescherming geweigerd. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 10 juni 2022 aangetekend wordt verzonden aan verzoeker, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Albanees staatsburger afkomstig uit Roskovec, Fier. In 2016 kreeg u een relatie met A.K., een jongen die samen met u in de middelbare school zat. Jullie hielden jullie relatie geheim en jullie omgeving dacht dat jullie gewoon beste vrienden waren. Op uw 18e gingen u en Alfons samen naar de professionele school. In de loop van het eerste schooljaar kwamen jullie uit voor jullie relatie. Hierop werden jullie door studiegenoten gepest en beledigd. U stapte naar de directie, genaamd H.B., en die zei jullie dat ze jullie niet kon helpen omdat de school geen LGBT-centrum was. Een dag later kwam de directrice samen met de klastitularis naar jullie met de boodschap dat jullie geschorst waren omdat jullie niet de geschikte personen waren voor de opleiding. Hierop lichtten u en Alfons jullie families in over jullie geaardheid en jullie schorsing. Jullie families konden jullie geaardheid niet accepteren. Vooral de vader van A., U.K., reageerde erg heftig. Hij stuurde een bemiddelaar naar uw huis met de boodschap dat hij u en Alfons zou vermoorden indien hij jullie ooit nog samen zag. Ook de broer van A., K., bedreigde u. U vernam tevens dat Alfons zelf gevlucht was. Nadien was iedereen in uw omgeving op de hoogte van uw geaardheid en werd u op straat beledigd en bespuwd. U besloot weg te gaan uit Albanië. In januari 2018 ging u naar uw zus die in Griekenland verblijft. Ook zij accepteerde uw geaardheid niet en ze wou dat u trouwde met een vrouw. In december 2018 keerde u terug naar Albanië. U ging naar de lokale supermarkt en werd onderweg in elkaar geslagen met metalen schopjes. U belandde in het ziekenhuis. Uw moeder kwam u bezoeken en zei dat u niet in jullie dorp kon blijven, omdat ze vernomen had dat u vermoord zou worden. U ging in januari 2019 naar uw tante F.P. die in Berat woont. Daar verbleef u ongeveer een maand. Op 20 februari 2019 ging u terug naar uw ouderlijke woning. U verbleef daar twee nachten en ging uw paspoort ophalen. Op 22 februari 2019 verliet u Albanië en kwam u naar België. U wist niet wat u moest doen en kon u niet oriënteren. U ontmoette hier in België ook andere mensen die homo zijn. Een van uw vrienden vroeg u waarom u geen asiel aanvroeg. U wist voordien niet wat de term asiel inhield. Op 27 januari 2022 diende u een verzoek om internationale bescherming in. U vreest bij een terugkeer naar Albanië vermoord te worden.

Ter staving van uw identiteit en relaas legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, uitgereikt op 1 juni 2015, uw identiteitskaart, uitgereikt op 4 september 2014; een kopie van een attest van de directie van de professionele school 'Petro Sota' uit de regio Fier d.d. 12 april 2022, waarin verklaard wordt dat u geschorst werd op 8 januari 2018 omdat u ongeschikt werd bevonden voor de schoolomgeving; een kopie van een attest van het regionale ziekenhuis van Fier d.d. 12 april 2022, waarin verklaard wordt dat u op 25 december 2018 werd opgenomen in het ziekenhuis met veel verwondingen op uw lichaam, d.d. 12 april 2022; een attest van het Rainbow House in Brussel, waarin bevestigd wordt dat u verschillende malen naar de organisatie ging om uw relaas te doen; en screenshots van het Messengergesprek met uw neef waarin hij u de hierboven vermelde attesten uit Albanië doorstuurde.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij KB van 14 januari 2022 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier blijkt dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

Vooreerst kan erop gewezen worden dat uw algemene houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals onder de Conventie van Genève of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. U verliet in januari 2018 voor een eerste maal Albanië ten gevolge van de problemen omwille van uw seksuele oriëntatie en trok in bij uw zus in Griekenland (CGVS p. 3, 9). Na een maandenlang verblijf in Griekenland, besloot zij echter dat zij u niet kon accepteren en diende u haar woning te verlaten (CGVS p. 9). U diende op dat moment evenwel geen verzoek om internationale bescherming in bij de Griekse autoriteiten, maar **keerde in december 2018 op vrijwillige basis terug naar Albanië** (CGVS p. 9, 11). Deze vaststelling haalt de ernst van uw problemen met de familie K. danig

onderuit, temeer daar u zich opnieuw in uw ouderlijke woning in uw eigen dorp vestigde, waar de mensen op de hoogte waren van uw geaardheid en vlakbij de woning van U.K., door wie u met de dood bedreigd werd. Ook nadat u in elkaar geslagen was en kort bij uw tante verbleef, keerde u nog een aantal dagen terug naar uw dorp alvorens Albanië te verlaten (CGVS p. 3). Dat u tot tweemaal toe nog terugkeert naar uw ouderlijke woning in het dorp, waar u nochtans vreest voor uw leven, doet wenkbrauwen fronsen.

In februari 2019 vertrok u naar België, waar u dezelfde maand nog aankwam. **U diende echter pas een verzoek om internationale bescherming in op 27 januari 2022, bijna twee jaar na uw aankomst in België.** Evenmin probeerde u op een andere manier uw verblijf te legaliseren. Gevraagd om welke reden u zo lang wachtte, antwoordde u dat u geen idee had wat u moest doen, u zich niet kon oriënteren en niet wist wat asiel inhield (CGVS p. 6). Deze uitleg volstaat evenwel niet ter rechtvaardiging van de laattijdigheid van uw verzoek. Immers, van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zich zo snel mogelijk grondig informeert over deze beschermingsmogelijkheden en hierna zo snel mogelijk hierop een beroep doet, hetgeen u manifest niet heeft gedaan. U heeft immers zelf op geen enkel moment informatie opgezocht over uw mogelijkheden (CGVS p. 7). Deze houding ondermijnt de ernst van uw vrees.

Daarenboven dienen enkele bedenkingen gemaakt te worden bij de geloofwaardigheid van uw relaas. Vooreerst is het uiterst merkwaardig dat u nadat jullie relatie aan het licht gekomen is, geen enkel contact meer hebt gehad met A. U heeft vernomen via via dat hij in Italië zou zijn. U heeft echter, op een enkele tevergeefs opzoeking op Facebook na, geen enkele poging gedaan om hem nog te contacteren of om te weten te komen waar hij zich actueel zou bevinden (CGVS p. 12-13). Deze houding komt bevreemdend, daar jullie een jarenlange relatie hadden en alle twee dienden te vrezen voor jullie leven nadat deze relatie uitgekomen was. Er kan dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat u een gedegen poging zou ondernemen om opnieuw met uw geliefde en lotgenoot in contact te komen, quod non.

Voorts dienen uw beweringen dat uw familie, met name uw ouders, broer, zussen, ooms neven en tante, u nooit zal accepteren (CGVS p. 5, 9) ernstig gerelativeerd te worden. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u nadat u zich geuit had, van januari tot december 2018 introk bij uw zus in Griekenland (CGVS p. 3). Nadien keerde u terug naar Albanië, en trok u opnieuw in bij uw ouders, waar u goed ontvangen werd (CGVS p. 14). Ook uw tante F. verschaftte u onderdak nadat u problemen ondervond vanwege uw geaardheid (CGVS p. 3, 9). Daarenboven onderhoudt u momenteel van uit België nog contacten met uw moeder, uw zus en uw neven (CGVS p. 3, 5). Deze vaststellingen brengen uw uitspraak door hen niet geaccepteerd te worden in het gedrang.

Verder dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen betreffende uw problemen in uw dorp na uw terugkeer uit Griekenland, geenszins overtuigen. U verklaarde dat u eind december 2018 terugkeerde naar Albanië en in uw dorp op weg naar de supermarkt in elkaar geslagen werd (CGVS p. 9). U bent echter geenszins eenduidig over wanneer deze feiten gebeurden. U verklaarde dat u in elkaar geslagen werd **een week na uw terugkeer uit Griekenland** (CGVS p. 9). Deze bewering valt echter geenszins te stroken met de informatie uit het door u neergelegde ziekenhuisattest, waaruit blijkt dat u op **25 december 2018** werd opgenomen (document 4 in uw administratieve dossier). U stelde immers dat u op **24 december 2018** van Griekenland naar Albanië terugkeerde (CGVS p. 10), wat zou betekenen dat u **één dag na uw terugkeer** al werd geslagen. Daarenboven verklaarde u tijdens het onderhoud dat u op kerstdag 2018 niet in de stemming was om te vieren en gewoon bent thuis gebleven en tv gekeken hebt (CGVS p. 10). U maakte op dat moment geen enkele melding van het feit dat u die dag nog naar de supermarkt gegaan bent en toen in elkaar geslagen bent. Pas na confrontatie met de datum uit het attest, paste u uw verklaringen aan en beweerde u dat u nadat u de hele dag thuis gebleven bent, 's avonds nog naar de supermarkt ging (CGVS p. 15). Redelijkerwijze mag nochtans verwacht worden dat u dit incident spontaan zou vermelden wanneer u bevraagd werd naar uw activiteiten op kerstdag 2018, daar dit een kernelement in uw asielrelaas betreft. Bovendien is het uiterst merkwaardig dat u zich de exacte datum van dit incident niet meer zou herinneren (CGVS p. 15), indien dit effectief op kerstdag gebeurde en dit de eerste keer in uw leven was dat u niet in de stemming was om deel te nemen aan de festiviteiten die uw familie organiseerde (CGVS p. 10). Deze vaststellingen halen de geloofwaardigheid van het feit dat u na uw terugkeer uit Griekenland in elkaar geslagen zou zijn, volledig onderuit.

Hoe dan ook, u heeft niet aannemelijk gemaakt dat u voor de door u aangehaalde problemen op school of met U.K. – of bij eventuele andere problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige

lokale en/ of hogere autoriteiten. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient immers aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. Zo ondernam u geen enkele stap om uw onterechte schorsing op de professionele school vanwege uw geaardheid aan te klagen. U beweerde dat u niet nadacht en dat u geen tijd had, omdat u bedreigingen ontving van U.K. (CGVS p. 12). Echter, ook naar aanleiding van deze doodsb bedreigingen, stapte u in 2018 niet naar de politie. U stelde niet goed te weten waarom u dit niet deed, beweerde dat er in Albanië eerder met een bemiddelaar gewerkt wordt en stelde dat u eigenlijk niet goed wist hoe dat werkte (CGVS p. 14). Deze verklaringen volstaan echter niet ter rechtvaardiging van uw nalaten ter zake. Er zijn immers geen indicaties dat u niet door de politie geholpen zou worden. Uw bewering u deze feiten uiteindelijk in 2019 toch aan de politie meldde en dat de politie niets deed (CGVS p. 16-17), kan niet worden weerhouden. U kaderde uw poging om de politie in te schakelen immers binnen de context van het fysieke geweld dat u onderging na uw terugkeer van Griekenland, waaraan geen geloof gehecht kan worden (cf. supra). Bijgevolg kan logischerwijze evenmin geloof gehecht worden aan het feit dat u in de nasleep hiervan naar het politiekantoor zou zijn gegaan.

Daarenboven blijkt uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van "one-stop-shops"(één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera's in patrouillevoertuigen en van bodycamera's bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan) en de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werden in deze context vier gemeentelijke "legal aid clinics" opgericht. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo voerde in 2019 een onafhankelijke kwalificatiecommissie, onder toezicht van internationale juridische experts en in uitvoering van de Vetting Law(die voorziet in de herevaluatie van rechters en aanklagers), een doorlichting uit bij rechters en openbaar aanklagers, dewelke tot een groot aantal ontslagen leidde. Het Ministerie van Binnenlandse Zaken zette tevens een doorlichtingssysteem op waarmee in 2019 een eerste tranche van dertig leidinggevende politieofficieren werden onderzocht. Het doel is om in de loop van een periode van twee jaar het volledige politiekader te screenen in verband met hun competentie en integriteit.

Eind 2019 werd tevens het kader ingezworen van het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), met onder

zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie. Dit zal de algehele capaciteit versterken om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een nieuw intersectoraal actieplan 2018-2020 (Inter-sectoral Strategy against corruption 2018-2019), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018 en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefeiten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden.

Uit dezelfde informatie blijkt dat LGBTI klacht kunnen indienen en dat de politie, ten aanzien van wie sensibiliseringsinitiatieven worden georganiseerd opdat zij op professionelere wijze zou kunnen omgaan met de LGBTI-gemeenschap, optreedt naar aanleiding van fysiek of psychisch geweld ten aanzien van de LGBTI. In 2018 verscheen tevens een nieuwe gids ten behoeve van de Albanese politie met het oog op een verbeterde aanpak van haatcriminaliteit tegen LGBTI. 150 agenten uit het hele land hebben tevens een twee maanden durende opleiding in dit domein gevolgd. Daarnaast werden ook aan parketmagistraten en zogenoemde gender focal points trainingen gegeven in verband met de preventie van discriminatie op basis van genderidentiteit en seksuele oriëntering. Discriminatie kan tevens worden aangeklaagd bij de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD). LGBTI kunnen zich voor hun problemen verder richten tot meerdere LGBTI-organisaties en andere NGO's waar zij geweld en discriminatie kunnen rapporteren. Deze organisaties leveren allerlei vormen van ondersteuning, zoals juridische bijstand en medische of psychosociale hulp.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Aangaande uw verklaring dat u door uw vrienden op school, nadat u zich geout had, beledigd en gepest werd (CGVS p. 8), dient evenwel te worden opgemerkt dat, ofschoon dergelijk gedrag laakbaar is, deze feiten onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen gewagen van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Hieraan kan worden toegevoegd dat uit de hierboven reeds geciteerde informatie eveneens duidelijk wordt dat de Albanese overheid in de afgelopen jaren aanzienlijke inspanningen heeft geleverd ter inclusie en bescherming van LGBTI-persoon. Zo blijkt vooreerst dat Albanië sinds 2010 één van de meest progressieve antidiscriminatiewetten van de regio heeft die expliciet de rechten van LGBTI-persoon in Albanië verdedigt. In 2013 werd in samenspraak met LGBTI-organisaties het strafwetboek hervormd om seksuele geaardheid en genderidentiteit op te nemen in bestaande haatmisdrijven en wetten inzake haatzaaien. Sindsdien worden strenge straffen voorzien voor door homohaat ingegeven misdaden en voor het verspreiden van homofobe informatie.

In mei 2015 nam het Parlement een resolutie aan over de bescherming van de rechten en vrijheden van personen die tot de LGBTI-gemeenschap behoren, waarin onder meer opgeroepen wordt tot een nationaal actieplan, verdere wetswijzigingen, en andere maatregelen ter ondersteuning van de rechten van de LGBTI-gemeenschap. De Ombudsman is verantwoordelijk voor de implementatie van deze resolutie.

Een jaar later keurde het Albanese Parlement een nationaal actieplan voor de periode 2016-2020 goed dat zich richt op gebieden zoals onderwijs, werkgelegenheid, gezondheid en huisvesting. Met dit actieplan tracht de Albanese overheid om een cultuur van inclusie en openheid voor diversiteit te creëren en aldus verder bij te dragen tot de versterking van de LGBTI-gemeenschap. Homofobe uitspraken van (hooggeplaatste) politici werden in het verleden tevens scherp veroordeeld door de burgermaatschappij en de regering.

Desalniettemin blijkt dat de Albanese maatschappij inderdaad nog steeds erg conservatief is en dat veel mensen homofoob en transfoob gedrag vertonen, hetgeen soms aanleiding geeft tot fysiek en/of psychisch geweld ten aanzien van LGBTI. Uit dezelfde informatie blijkt echter tevens dat er de afgelopen jaren diverse positieve initiatieven plaatsvonden om de rechten van LGBTI-persoon in Albanië te

verbeteren en dat er, mede onder invloed van voornoemde progressieve antidiscriminatiewetgeving, geleidelijk aan een mentaliteitswijziging tot stand komt. Verschillende LGBTI-organisaties strijden openlijk voor de rechten van LGBTI in Albanië. In Albanese scholen worden steeds meer voordrachten gegeven door LGBTI over hun geaardheid. Vertegenwoordigers van de Albanese LGBTI-gemeenschap krijgen in de pers steeds vaker een forum. Dat er een positieve evolutie binnen de Albanese gemeenschap kan worden vastgesteld, blijkt tevens uit de organisatie van diverse LGBTI-evenementen in de afgelopen jaren, zoals een jaarlijks diversiteitsfestival, een jaarlijkse Gay (P)ride, een fototentoonstelling, bewustwordingscampagnes in het kader van The International Day against Homophobia, Transphobia and Biphobia, party-avonden in Tirana e.d.m. Deze vinden actueel gewoonlijk plaats zonder (grootschalige) incidenten en de politie zorgt voor de bescherming van deelnemende activisten. Tevens werd in december 2014 in Tirana een eerste opvanghuis voor LGBTI-persoon geopend en startte het gemeentebestuur van Tirana in 2018 met een campagne tegen pesterijen en voor bewustmaking in de openbare scholen.

Bovendien wijst het Commissariaat-generaal erop dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk "de bewijslast op de verzoeker rust", van toepassing is bij het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196). Hoewel het begrip 'bewijs' in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de verzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten. U brengt geen enkel concreet element aan dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Albanië zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd, niet meer relevant zou zijn.

Bijgevolg wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft immers geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie kunnen weerleggen. Uw paspoort en identiteitskaart staven louter uw identiteit en herkomst, dewelke niet in vraag gesteld worden. Aan de kopieën van het attest van de school in verband met uw schorsing, alsook van het ziekenhuis in verband met uw opname, kan geen enkele bewijswaarde toegekend worden. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat dit louter kopieën betreft, die gemakkelijk met knip- en plakwerk kunnen worden vervalst. Daarenboven is het uiterst merkwaardig dat deze twee documenten, die door twee compleet verschillende instellingen opgesteld werden, exact dezelfde lay-out hebben. Hoe dan ook zijn dergelijke attesten enkel bewijskrachtig indien zij ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, quod non in casu. Bovenstaande bemerkingen ondergraven de bewijskracht van deze attesten volledig. De screenshots van het Messengergesprek tussen u en uw neef, bewijzen dat uw neef u de voormelde documenten doorstuurde, doch hiermee kan de bewijskracht ervan geenszins hersteld worden. Tot slot staat het attest van het Rainbow House in Brussel dat u deze organisatie bezocht, wat op zich niet in vraag gesteld wordt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, (2), van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 1, (2), van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene zorgvuldigheidsplicht en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoeker haalt aan dat hij een verzoek om internationale bescherming indiende op grond van gendergebonden elementen. Een persoon die gendergebonden vervolging riskeert in zijn land van herkomst behoort tot een bepaalde sociale groep, zoals omschreven in de Vreemdelingenwet en in de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn). Het bestaan of de aard van een vervolging is ook afhankelijk van de manier waarop de maatschappij de sociale groep waar de asielzoeker deel van uitmaakt, wel of niet apprecieert. Verzoeker stelt dat de Vreemdelingenwet bepaalt dat iemand tot een sociale groep kan behoren als hij een bepaalde seksuele geaardheid heeft en hij citeert uit de *Guidelines* van het UNHCR over het beginsel van 'bepaalde sociale groep'.

Verzoeker werpt op dat niet betwist kan worden dat hij homoseksueel is. Hij ontvluchtte zijn land van herkomst als gevolg van gewelddadige incidenten omwille van zijn seksuele oriëntatie. Hoewel de verwerende partij deze geaardheid niet in twijfel trekt, meent het dat deze geaardheid op zich niet voldoende is om een internationale bescherming te verantwoorden en dat er geen erkenning *a priori* van elk lid van de LGBTI-gemeenschap kan worden aanvaard. De bestreden beslissing geeft toe, zo stelt het verzoekschrift, dat de situatie van de LGBTI in Albanië onbevredigend is, maar dat er ook positieve initiatieven zijn, zodat verzoeker geen bescherming krijgt. Verzoeker wenst er in eerste instantie op te wijzen dat het feit dat hij homoseksueel is, hem in gevaar brengt in Albanië. Hij kan in Albanië, dat een homofoob land is, waar wie openlijk homoseksueel is beschimpt, beledigd, gediscrimineerd en aangevallen wordt, niet openlijk zijn seksuele oriëntatie beleven, of zal steeds kunnen verwachten slachtoffer te worden van geweld en discriminatie. Verzoeker stelt dat het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) niet van hem kan vragen om zich discreet op te stellen met betrekking tot zijn homoseksualiteit. Ten eerste is zijn familie en omgeving reeds op de hoogte en ten tweede is dit in strijd met het recht op een privéleven. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft in verschillende zaken beslist dat de seksuele oriëntatie een fundamenteel deel uitmaakt van de identiteit van een persoon en men niemand mag verplichten die te verbergen om vervolging te vermijden. Ondergeschikt wenst verzoeker te verwijzen naar de rechtspraak van het EHRM, onder meer in de zaak *Singh en anderen tegen België*, als gevolg waarvan België veroordeeld werd voor de schending van het recht op een daadwerkelijk beroep, zoals vastgelegd in artikel 13 *juncto* artikel 3 van het EVRM. *In casu* beperkt men zich, zo stelt verzoeker, tot een geloofwaardigheidsonderzoek, maar gaat men niet of nauwelijks na welk risico verzoeker loopt bij een eventuele terugkeer naar Albanië. Verzoeker besluit dat het vaststaat dat hij als homoseksueel slachtoffer zal worden van homoseksueel geweld en discriminatie, zowel vanwege zijn eigen familie, als vanwege de maatschappij en dat hij dan ook vervolgd wordt omwille van zijn behoren tot een bepaalde sociale groep, met name de homoseksuelen.

In een volgend middelonderdeel gaat verzoeker in op zijn geloofwaardigheid. Hij stelt dienaangaande vooreerst dat er geen enkel element is dat erop wijst dat hij de Belgische overheid wenst te misleiden. Hij geeft toe dat hij pas twee jaar na aankomst in België om internationale bescherming verzocht, maar verklaart dit doordat hij niet wist dat zulks mogelijk was en hij zonder verblijfsrecht in België verbleef, nadat hij zich uit de voeten maakte uit Albanië, omdat hij er in gevaar was. Hij geeft aan dat er geen nuttige redenen te bedenken zijn waarom hij geen aanvraag zou doen, behalve dat hij niet wist dat deze mogelijkheid bestond.

Verzoeker merkt voorts op dat het commissariaat-generaal uit het feit dat hij geen contact meer heeft met zijn vroegere vriend A., afleidt dat de vervolgingsfeiten niet gebeurd zijn. Men vergeet hierbij dat verschillende mensen gedreigd hebben verzoeker te zullen vermoorden als hij nog contact had met A. Hij werd van dichtbij in de gaten gehouden door zijn familieleden en durfde het risico niet nemen om betrapt

te worden. Verder is A. het land ontvlucht en heeft hij ook geen contact meer gezocht met verzoeker, wat voor hem zeer pijnlijk was en waardoor hij, uit angst voor de afwijzing, zelf geen contact durfde op te nemen.

Verzoeker werpt vervolgens op dat nergens uit het dossier blijkt dat zijn familie zijn homoseksualiteit zou aanvaarden. Zijn zus ving hem inderdaad tijdelijk op in Griekenland, maar vroeg hem vervolgens om met een vrouw te trouwen, wat geen blijk van aanvaarding is. Zijn familie ving hem op in Albanië, maar wilde hem therapie laten volgen om hem van zijn seksuele oriëntatie te genezen, wat evenmin een blijk van aanvaarding is. Verzoeker stelt dat de steun van zijn familie gebaseerd is op hun geloof dat hij kan genezen van zijn homoseksualiteit.

De – zij het impliciete – eis van het commissariaat-generaal dat verzoeker zijn homoseksualiteit zou moeten verbergen, is volgens verzoeker helemaal uit den boze. Er kan van hem immers niet verwacht worden zijn homoseksualiteit te verbergen of zich terughoudend op te stellen in de uiting van zijn geaardheid.

Het risico op vervolging in geval van terugkeer naar het land van herkomst moet luidens het verzoekschrift geschat worden met de veronderstelling dat verzoekers seksuele geaardheid voor niemand geheim zal zijn in geval van terugkeer. Dit maakt de kern uit van het toekomstgericht onderzoek dat door het commissariaat-generaal moet worden gevoerd en dat *in casu* volgens verzoeker geenszins verricht is.

Dat hij de data van de aanval op weg naar de supermarkt in december 2018 niet exact kon weergeven, toont volgens verzoeker niet aan dat hij gelogen heeft over de aanval op zijn persoon. Hij kwam terug uit Griekenland rond Kerstmis 2018 en vierde geen Kerst. Hij belandde toen zelfs in het ziekenhuis en kon zich niet herinneren dat dit op Kerstmis was. De feiten waren al drie jaar oud op het moment van het interview. Dat hij zich mogelijks van data heeft vergist, neemt volgens verzoeker niet weg dat hij objectieve bewijzen heeft van het feit dat hij aangevallen werd, namelijk de documenten van de ziekenhuisopname.

In een volgend middelonderdeel gaat verzoeker in op de afwezigheid van bescherming door de Albanese overheid. Hij wijst er in dit verband eerst op dat hij wel degelijk klacht indiende bij de politie en dat er vervolgens niets gebeurde met die klacht. Hij stelt dat uit de algemene informatie over Albanië op *Wikipedia* blijkt dat het geen zin heeft om klacht in te dienen omwille van homofoob geweld. Hij haalt aan dat de Albanese LGBTI-organisatie Pink Embassy een *podcast* maakte over homofoob geweld in het land en dat één van de onderwerpen het gewelddadig en onprofessioneel gedrag van de politie ten opzichte van slachtoffers van homofoob geweld was. Uit cijfermateriaal van Pink Embassy blijkt ook dat slechts 3% van de *hatespeech* wordt gemeld bij de bevoegde instanties en dat 72% van de LGBTI personen die werden geïnterviewd aangaven al slachtoffer te zijn geweest van geweld, aanvallen met wapens of andere voorwerpen.

Verzoeker stelt voorts dat er rekening dient te worden gehouden met hetgeen onder 'bescherming' dient te worden verstaan in de zin van artikel 1, A, van het Verdrag van Genève en artikel 7, § 2, van de Kwalificatierichtlijn. Deze bepaling werd omgezet in artikel 48/5, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. De bescherming waarvan sprake in deze artikelen dient diplomatisch (lees: doeltreffend) en effectief te zijn en de betrokkene dient er toegang tot te hebben. Verzoeker haalt rechtspraak van de voormalige Vaste Beroepscommissie aan, die volgens hem *mutatis mutandis* op hem kan worden toegepast. Ondanks de formele verbeteringen die de Albanese autoriteiten hebben doorgevoerd op het vlak van vervolging, is er in de praktijk immers nog geen sprake van een effectieve bescherming in de zin van artikel 7, § 2, van de Kwalificatierichtlijn. Verzoeker merkt tot slot op dat hij dus wel degelijk beroep deed op de politie, maar dat dit geen enkel effect had en dat hij vervolgens de politie niet meer contacteerde omdat deze toch niets zal ondernemen, zoals blijkt uit de door hem geciteerde objectieve informatie. Meer nog, als homo riskeert hij ook door de politie beledigd en geslagen te worden.

In een laatste onderdeel van het enig middel gaat verzoeker in op de algemene situatie van de LGBTI in Albanië. Hij stelt dat er weliswaar wetten zijn aangenomen die discriminatie verbieden, maar dat men toch ziet dat de situatie de laatste jaren verslechtert. Uit een artikel op *Wikipedia* blijkt dat de algemene houding ten opzichte van LGBTI zeer slecht is in Albanië. Het homofoob klimaat blijkt ook duidelijk uit de COI Focus over Albanië van de verwerende partij, waarop zij zich baseert. Uit de informatie beschikbaar op het internet en zelfs van het commissariaat-generaal blijkt dat homoseksualiteit in Albanië nog steeds taboe is en dat in de praktijk openlijk homoseksueel zijn in Albanië niet mogelijk en zelfs gevaarlijk is. Volgens verzoeker werden er de afgelopen jaren veel LGBTI-personen geïntimideerd, gediscrimineerd en slachtoffer van geweld en denkt 80% erover het land te verlaten omwille van deze situatie. Volgens de

website ERA verbergen de meeste LGBTI-personen in Albanië hun seksuele voorkeur omdat ze anders hun werk, huis en sociaal netwerk kunnen verliezen en slachtoffer zullen worden van homofobie geweld. Verzoeker besluit dat hij bij terugkeer naar Albanië slachtoffer zal worden van homofobie geweld en vervolging.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat vraagt verzoeker de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in hoofddeorde om hem de vluchtelingenstatus te verlenen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire bescherming toe te kennen en, in nog meer ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar het commissariaat-generaal voor nader onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker duidt niet welk *“algemeen beginsel van goed bestuur”* hij benevens de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht geschonden acht. Derhalve wordt deze schending, benevens voor zover deze betrekking heeft op de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht, niet dienstig aangevoerd.

2.3.3. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker internationale bescherming behoeft integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

2.3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. De Raad stelt vast dat verzoeker een beroep indient tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 9 juni 2022 waarbij zijn verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b), van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien : b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3 (...)”*

Artikel 57/6/1, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld*

in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen."

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt: *"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt."*

De Raad duidt erop dat Albanië bij koninklijk besluit van 14 januari 2022 - opnieuw - werd vastgesteld als veilig land van herkomst (BS 28 februari 2022).

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116).

Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, *in casu* Albanië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

2.3.6. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, slechts vaststellen dat verzoeker *in casu* geen dergelijke elementen bijbrengt. In de bestreden beslissing wordt terecht gemotiveerd dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

2.3.7. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Albanië gedood te worden omwille van zijn seksuele oriëntatie, minstens vreest hij niet te kunnen leven als homoseksuel in Albanië en dat hij zijn seksuele oriëntatie zal moeten verbergen, wil hij niet steeds de vrees hebben slachtoffer te worden van haatspraak en geweld.

2.3.8. In de bestreden beslissing wordt er vooreerst terecht op gewezen dat verzoekers algemene houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Dient daarbij eerst te worden opgemerkt dat de ernst en de geloofwaardigheid van verzoekers zelfverklaarde nood aan internationale bescherming danig wordt ondermijnd doordat hij, toen hij in januari 2018 zijn land van herkomst verliet ten gevolge van de problemen omwille van zijn seksuele oriëntatie en hij toen maanden bij zijn zus in Griekenland verbleef, geen verzoek om internationale bescherming indiende bij de Griekse autoriteiten, maar besloot om in december 2018 vrijwillig terug te keren en zelfs tot twee maal toe terugkeerde naar zijn ouderlijke woning in het dorp waar hij nochtans vreest voor zijn leven. Verder wachtte verzoeker, na aankomst in België in februari 2019, maar liefst bijna twee jaar alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Redelijkerwijze kan worden verwacht dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk of van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoeker naliet dit te doen in Griekenland waar hij maanden verbleef en voorts dermate lang talmde

alvorens zulk verzoek na aankomst in België in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn land en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d), van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

Het gegeven dat verzoeker na zijn aankomst in België twee jaar heeft gewacht om een verzoek om internationale bescherming in te dienen vormt een *contra*-indicatie voor de ernst van zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming. Verzoekers gedrag kan immers bezwaarlijk getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, of een reëel risico op ernstige schade, in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet. Verzoekers laattijdige verzoek om internationale bescherming stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt dan ook naar het oordeel van de Raad de ernst, alsook de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die het tijdig indienen van een verzoek om internationale bescherming redelijkerwijze zouden kunnen verhinderen. Hiernaar gevraagd tijdens het persoonlijk onderhoud, gaf verzoeker immers aan dat hij geen idee had wat hij moest doen, dat hij zich niet kon oriënteren en niet wist wat asiel inhield (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 6). Deze reden ter verschoning, die in het verzoekschrift wordt herhaald en bevestigd, kan evenwel niet volstaan ter rechtvaardiging van het danig lang talmen. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangehaald, kan van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt, redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen die het Verdrag van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zich zo snel mogelijk grondig informeert over de beschermingsmogelijkheden en hierna zo snel mogelijk hierop een beroep doet, hetgeen verzoeker evenwel manifest niet heeft gedaan. Verzoeker gaf daarbij uitdrukkelijk aan dat hij zelf op geen enkel moment informatie heeft opgezocht over zijn mogelijkheden om internationale bescherming aan te vragen en gaf verder ook aan dat hij op geen enkele manier heeft geprobeerd om zijn verblijf in België te legaliseren (notities persoonlijk onderhoud, p. 6-7). De Raad benadrukt in dit verband ook nog dat rekening moet worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich, aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de overige motieven.

2.3.9. Net zoals de commissaris-generaal in de bestreden beslissing trekt ook de Raad verzoekers (homo)seksuele geaardheid niet in twijfel.

2.3.10. In de bestreden beslissing wordt in verband met de situatie van de LGBTI-gemeenschap in Albanië het volgende gesteld:

“Hieraan kan worden toegevoegd dat uit de hierboven reeds geciteerde informatie eveneens duidelijk wordt dat de Albanese overheid in de afgelopen jaren aanzienlijke inspanningen heeft geleverd ter inclusie en bescherming van LGBTI-personen. Zo blijkt vooreerst dat Albanië sinds 2010 één van de meest progressieve antidiscriminatiewetten van de regio heeft die expliciet de rechten van LGBTI-personen in Albanië verdedigt. In 2013 werd in samenspraak met LGBTI-organisaties het strafwetboek hervormd om seksuele geaardheid en genderidentiteit op te nemen in bestaande haatmisdrijven en wetten inzake haatzaaien. Sindsdien worden strenge straffen voorzien voor door homohaat ingegeven misdaden en voor het verspreiden van homofobe informatie.

In mei 2015 nam het Parlement een resolutie aan over de bescherming van de rechten en vrijheden van personen die tot de LGBTI-gemeenschap behoren, waarin onder meer opgeroepen wordt tot een nationaal actieplan, verdere wetswijzigingen, en andere maatregelen ter ondersteuning van de rechten van de LGBTI-gemeenschap. De Ombudsman is verantwoordelijk voor de implementatie van deze resolutie.

Een jaar later keurde het Albanese Parlement een nationaal actieplan voor de periode 2016-2020 goed dat zich richt op gebieden zoals onderwijs, werkgelegenheid, gezondheid en huisvesting. Met dit actieplan tracht de Albanese overheid om een cultuur van inclusie en openheid voor diversiteit te creëren en aldus verder bij te dragen tot de versterking van de LGBTI-gemeenschap. Homofobe uitspraken van (hooggeplaatste) politici werden in het verleden tevens scherp veroordeeld door de burgermaatschappij en de regering.

Desalniettemin blijkt dat de Albanese maatschappij inderdaad nog steeds erg conservatief is en dat veel mensen homofob en transfoob gedrag vertonen, hetgeen soms aanleiding geeft tot fysiek en/of

psychisch geweld ten aanzien van LGBTI. Uit dezelfde informatie blijkt echter tevens dat er de afgelopen jaren diverse positieve initiatieven plaatsvonden om de rechten van LGBTI-persoon in Albanië te verbeteren en dat er, mede onder invloed van voornoemde progressieve antidiscriminatie wetgeving, geleidelijk aan een mentaliteitswijziging tot stand komt. Verschillende LGBTI-organisaties strijden openlijk voor de rechten van LGBTI in Albanië. In Albanese scholen worden steeds meer voordrachten gegeven door LGBTI over hun geaardheid. Vertegenwoordigers van de Albanese LGBTI-gemeenschap krijgen in de pers steeds vaker een forum. Dat er een positieve evolutie binnen de Albanese gemeenschap kan worden vastgesteld, blijkt tevens uit de organisatie van diverse LGBTI-evenementen in de afgelopen jaren, zoals een jaarlijks diversiteitsfestival, een jaarlijkse Gay (P)ride, een fototentoonstelling, bewustwordingscampagnes in het kader van The International Day against Homophobia, Transphobia and Biphobia, party-avonden in Tirana e.d.m. Deze vinden actueel gewoonlijk plaats zonder (grootschalige) incidenten en de politie zorgt voor de bescherming van deelnemende activisten. Tevens werd in december 2014 in Tirana een eerste opvanghuis voor LGBTI-persoon geopend en startte het gemeentebestuur van Tirana in 2018 met een campagne tegen pesterijen en voor bewustmaking in de openbare scholen.”

De Raad erkent, zoals ook blijkt uit de objectieve landeninformatie hierboven geciteerd, meer bepaald de COI Focus “Albanië Algemene Situatie” van 15 juni 2020, waarop de verwerende partij zich baseert en waarnaar de link in de bestreden beslissing is opgenomen, dat de Albanese samenleving nog steeds erg homofoob en transfoob is en dat LGBTI-persoon in Albanië op meerdere vlakken nog steeds te maken kunnen krijgen met weerstand, haattaal, discriminatie en fysiek en/of psychisch geweld. Evenwel blijkt dat er heel wat wetgevende en andere initiatieven zijn genomen en inspanningen geleverd ter inclusie en bescherming van LGBTI-persoon en dat er stilaan een mentaliteitswijziging optreedt. Uit voornoemde landeninformatie kan niet worden afgeleid dat er actueel in Albanië sprake zou van groepsvervolg van LGBTI-persoon.

Uit de informatie waarover het commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet *a priori* worden aangenomen dat iedere homoseksueel in Albanië het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van verzoekers vraag naar internationale bescherming, waarbij hij zijn vrees voor vervolging *in concreto* dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Verzoeker brengt geen enkel concreet element aan dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Albanië zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het commissariaat-generaal beschikt en waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen en op gesteund is, niet meer relevant zou zijn. Verzoeker duidt in het verzoekschrift op de algemene situatie van de LGBTI-gemeenschap in het land van herkomst, en maakt hierbij gebruik van drie bronnen waaruit hij citeert, meer bepaald een Wikipedia-pagina over LGBTI rechten in Albanië, een *podcast* van de LGBTI-organisatie Pink Embassy en een rapport op de website van ERA, overigens daterend uit 2016 en dus beduidend ouder dan de objectieve landeninformatie van het commissariaat-generaal. Hij haalt aan, onder verwijzing naar de reeds geciteerde bronnen alsook naar de voornoemde COI Focus zelf, dat homoseksualiteit nog steeds taboe is, dat het in de praktijk niet mogelijk is openlijk homoseksueel te zijn, dat de meeste LGBTI personen hun geaardheid verbergen omdat ze anders hun werk, huis en sociaal netwerk kunnen verliezen en slachtoffer zullen worden van homofoob geweld, dat 72% van de door Pink Embassy geïnterviewde personen aangeeft slachtoffer te zijn geweest van geweld en dat 80% eraan denkt het land te verlaten omwille van de intimidaties, discriminaties en gewelddadigheden. De Raad betwist dit niet, maar wenst aan te stippen dat uit de COI Focus d.d. 15 juni 2020 evenwel blijkt dat er de laatste jaren positieve signalen gegeven werden vanuit het politieke klimaat om de situatie van de LGBTI-gemeenschap in Albanië te verbeteren en dat er geleidelijk aan een mentaliteitswijziging tot stand komt. De door verzoeker geciteerde informatie, die overigens voor een deel aansluit bij de COI Focus d.d. 15 juni 2020, is van louter algemene aard, heeft geen betrekking op verzoekers persoon en kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op wat volgt, in gebreke. De geciteerde informatie doet geen afbreuk aan de analyse van het commissariaat-generaal en volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in Albanië omwille van zijn seksuele geaardheid werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

2.3.11. Wat verzoeker individuele situatie betreft, kunnen er terecht enkele bedenkingen worden gemaakt bij de geloofwaardigheid van het voorgehouden relaas.

2.3.11.1. In dit verband wordt in de bestreden beslissing vooreerst terecht aangehaald dat het uiterst merkwaardig en bevreemdend voorkomt dat verzoeker, nadat zijn relatie met A. aan het licht kwam, met

wie hij sinds een 2016 een relatie had en die net als verzoeker diende te vrezen voor zijn leven nadat hun relatie aan het licht is gekomen, geen enkel contact meer had met A., die het land ontvlucht was. Op een enkele tevergeefse poging op *Facebook* na, ondernam verzoeker geen enkele concrete poging om A. te contacteren of om te weten te komen waar hij zich zou bevinden. Van een verzoeker om internationale bescherming kan redelijkerwijze worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoeker kennelijk naliet dit te doen, getuigt van een verregaand gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging. Dat hij het risico niet durfde nemen betrappt te worden en dat hij schrik had voor afwijzing omdat A. zelf geen contact meer met hem had gezocht, kan niet worden aangenomen ter verschoning van zijn stilzitten. Vooreerst maakt verzoeker in dit kader, gelet op de veelheid aan beschikbare communicatiemiddelen heden te dagen, in het geheel niet concreet of aannemelijk dat of op welke wijze een contactname met A. in zijn hoofd zou kunnen leiden tot problemen en verder beperkt hij zich tot het uiten van de blote bewering uit schrik voor afwijzing geen contact meer te hebben gezocht met A. In tegenstelling tot wat verzoeker in het verzoekschrift voorhoudt, leidt de commissaris-generaal uit het gebrek aan contactname met A. niet af dat de vervolgingsfeiten niet zouden gebeurd zijn, maar wordt terecht besloten dat van verzoeker redelijkerwijze kon worden verwacht dat hij een gedegen poging zou ondernemen om opnieuw met zijn geliefde en lotgenoot in contact te komen, *quod non in casu*.

2.3.11.2. Verder dient, omwille van de in de bestreden beslissing terechte aangehaalde bemerkingen, verzoekers bewering dat zijn familie hem nooit zal accepteren ernstig gerelativeerd te worden. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij, nadat hij zich *geout* had als homoseksueel, van januari tot december 2018 onderdak vond bij zijn zus M. in Griekenland, die hij onmiddellijk bij aankomst op de hoogte bracht van zijn seksuele geaardheid. Dat zijn zus hem pas in september 2018 vroeg en probeerde te overtuigen om met een vrouw te trouwen, mag dan mogelijks blijken geven van een gebrek aan aanvaarding, maar dit neemt niet weg dat zij hem wel degelijk lange tijd opving toen hij omwille van zijn *outing* Albanië een eerste keer was ontvlucht. Verzoeker besloot in december 2018 op vrijwillige basis om terug te keren naar zijn land van herkomst, waar hij werd opgevangen en minstens in het begin goed ontvangen werd door zijn ouders. Verzoeker gaf tijdens zijn persoonlijk onderhoud verder aan dat zijn ouders hem het advies gaven om weg te gaan, dit in zijn eigen belang aangezien hij risico liep om vermoord te worden, dat zijn vader (en ook zijn moeder in mindere mate) zijn geaardheid nooit heeft aanvaard en dat zijn ouders hulp zouden zoeken bij een psycholoog en psychiater om hem te helpen. Dat verzoekers ouders het moeilijk hebben met de geaardheid van verzoeker mag dan wel zijn, maar dit doet geen afbreuk aan de vaststelling dat zij hem aanvankelijk terug opnamen en onderdak verleenden en uit verzoekers eigen belang, omwille van de vrees voor zijn leven, adviseerden om het dorp te verlaten. Verzoeker vond verder, nadat hij problemen ondervond omwille van zijn geaardheid, ook nog eens onderdak bij zijn tante in Berat, ook al was dit slechts kortstondig en kon deze zich, zoals verzoeker althans opwierp, niet verzoenen met zijn geaardheid. Uit verzoekers verklaringen blijkt tot slot dat hij, ook al is het sporadisch en keuren zij zijn geaardheid op zich niet goed, nog contacten heeft gehad met zijn zus H., zijn moeder en sommige andere leden van zijn familie, zoals zijn neven en de zoon van zijn tante.

2.3.11.3. Wat betreft het incident in december 2018, dat de rechtstreekse aanleiding zou hebben gevormd voor verzoekers vertrek uit Albanië in 2019, is de Raad in navolging van de commissaris-generaal bovendien en bovenal van oordeel dat hieraan geen geloof kan worden gehecht. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker inconsistente verklaringen heeft afgelegd over het tijdstip waarop hij eind december 2018 op weg naar de supermarkt in elkaar geslagen werd en waarna hij in het ziekenhuis belandde. In dit verband wordt in de bestreden beslissing terdege als volgt overwogen:

*“Verder dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen betreffende uw problemen in uw dorp na uw terugkeer uit Griekenland, geenszins overtuigen. U verklaarde dat u eind december 2018 terugkeerde naar Albanië en in uw dorp op weg naar de supermarkt in elkaar geslagen werd (CGVS p. 9). U bent echter geenszins eenduidig over wanneer deze feiten gebeurden. U verklaarde dat u in elkaar geslagen werd **een week na uw terugkeer uit Griekenland** (CGVS p. 9). Deze bewering valt echter geenszins te stroken met de informatie uit het door u neergelegde ziekenhuisattest, waaruit blijkt dat u op **25 december 2018** werd opgenomen (document 4 in uw administratieve dossier). U stelde immers dat u op **24 december 2018** van Griekenland naar Albanië terugkeerde (CGVS p. 10), wat zou betekenen dat u **één dag na uw terugkeer** al werd geslagen. Daarenboven verklaarde u tijdens het onderhoud dat u op kerstdag 2018 niet in de stemming was om te vieren en gewoon bent thuis gebleven en tv gekeken hebt (CGVS p. 10). U maakte op dat moment geen enkele melding van het feit dat u die dag nog naar de supermarkt gegaan bent en toen in elkaar geslagen bent. Pas na confrontatie met de datum uit het attest,*

paste u uw verklaringen aan en beweerde u dat u nadat u de hele dag thuis gebleven bent, 's avonds nog naar de supermarkt ging (CGVS p. 15). Redelijkerwijze mag nochtans verwacht worden dat u dit incident spontaan zou vermelden wanneer u bevraagd werd naar uw activiteiten op kerstdag 2018, daar dit een kernelement in uw asielrelaas betreft. Bovendien is het uiterst merkwaardig dat u zich de exacte datum van dit incident niet meer zou herinneren (CGVS p. 15), indien dit effectief op kerstdag gebeurde en dit de eerste keer in uw leven was dat u niet in de stemming was om deel te nemen aan de festiviteiten die uw familie organiseerde (CGVS p. 10). Deze vaststellingen halen de geloofwaardigheid van het feit dat u na uw terugkeer uit Griekenland in elkaar geslagen zou zijn, volledig onderuit."

Deze vaststellingen zijn terecht, pertinent en draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Waar verzoeker in het verzoekschrift opwerpt dat hij zich mogelijks van data vergist heeft en dat de feiten, op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud reeds drie jaar oud waren, merkt de Raad op dat verwacht kan worden dat bepalende van de alledaagsheid sterk afwijkende ervaringen, zoals een fysieke aanval met opname in het ziekenhuis tot gevolg, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben, waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. De flagrante tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoeker, omtrent dit danig essentieel element van zijn asielrelaas, kunnen dan ook geenszins verklaard worden door het loutere tijdsverloop sinds de feiten en de povere uitleg dat hij daardoor de data mogelijks niet exact zou kunnen weergeven. Hiermee biedt hij geenszins een verklaring voor de frappante tegenstrijdigheden en incoherenties in zijn verklaringen met betrekking tot dit kernelement in zijn relaas en voor het gegeven dat hij dit element kennelijk niet op een duidelijke, precieze, consistente en coherente wijze kon situeren in de tijd. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het relaas, die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land.

Waar verzoeker voorts in het verzoekschrift opwerpt dat hij objectieve bewijzen heeft van het feit dat hij werd aangevallen, namelijk de documenten van de ziekenhuisopname, merkt de Raad op dat aan het attest van de beweerde ziekenhuisopname op 25 december 2018 niet de minste bewijswaarde kan worden gehecht. Dit attest, dat net zoals het tevens voorgelegde attest van de school in verband met verzoekers schorsing d.d. 12 april 2022, betreft vooreerst louter een kopie maar bovenal is het, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangehaald, uiterst merkwaardig dat zowel het attest van het ziekenhuis van Fier als het attest van verzoekers school, ofschoon door twee compleet verschillende instellingen opgesteld, exact dezelfde *lay-out* hebben, waardoor de authenticiteit van de attesten danig in vraag kan worden gesteld. Het attest vormt dan ook geenszins een objectief bewijs van het feit dat verzoeker werd opgenomen naar aanleiding van een aanval op zijn persoon en vermag de ongeloofwaardigheid van de voorgehouden aanval op zijn persoon eind 2018 niet te herstellen.

2.3.11.4. Verder wijst de Raad er (nogmaals) op dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde merkwaardigheden, incoherente verklaringen en onaannemelijkheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat bedenkingen moeten worden geplaatst bij de geloofwaardigheid van het voorgehouden relaas.

2.3.12. Aangaande verzoekers verklaring dat hij door zijn vrienden op school, nadat hij zich als homo *geout* had, beledigd en gepest werd, wordt in de bestreden beslissing dan weer terecht opgemerkt dat, ofschoon dergelijk gedrag laakbaar is, deze feiten onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen gewagen van vervolging, in de zin van het Verdrag van Genève, of van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.3.13. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat op grond van verzoekers verklaringen afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van de omwille van zijn seksuele geaardheid zeer ernstige vervolgingsfeiten, dat de feiten waaraan niet wordt getwijfeld onvoldoende zwaarwichtig zijn en dat er tevens ernstige vraagtekens kunnen worden geplaatst bij zijn houding. Verzoeker maakt een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lopen van ernstige schade niet *in concreto* aannemelijk.

2.3.14. De Raad wijst erop dat zich, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, tevens een toekomstgerichte beoordeling van de vrees voor vervolging wegens verzoekers homoseksuele geaardheid opdringt. Het is immers een algemeen principe dat bij de beoordeling van de

vluchtelingenstatus de “vrees voor vervolging” (artikel 48/3, § 5, van de Vreemdelingenwet) een toekomstgericht onderzoek vereist is. Bescherming dient niet alleen te worden geboden aan personen die reeds werden vervolgd, maar ook aan de personen die het risico lopen te zullen worden vervolgd.

Verzoeker kan worden bijgetreden waar hij stelt dat, bij een terugkeer naar Noord-Macedonië, niet van hem kan worden verwacht dat hij zijn homoseksualiteit verbergt of dat hij zich terughoudend moet opstellen in de uiting van zijn geaardheid (HvJ, gevoegde zaken C-199/12 tot en met C-201/12, *Minister voor Immigratie en Asiel tegen X, Y en Z tegen Minister voor Immigratie en Asiel*, arrest van 7 november 2013). Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt evenwel niet dat de commissaris-generaal van verzoeker verwacht dat hij afstand neemt van zijn seksuele geaardheid, dan wel deze in zijn land van herkomst zou verbergen. Ook door de Raad wordt dit niet van verzoeker verwacht.

Hoewel de negatieve reacties zoals *supra* aangehaald een uiting zijn van laakbaar en betreurenswaardig gedrag, zijn deze feiten niet zwaarwichtig genoeg om te worden gelijkgesteld met daden van vervolging of het lopen van een reëel risico op ernstige schade. Ook het gegeven dat verzoekers familie en omgeving thans op de hoogte zijn van zijn seksuele geaardheid volstaat op zich niet om *in concreto* aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar Noord-Macedonië zijn homoseksualiteit zal moeten verbergen of zich terughoudend zal moeten opstellen in de uiting van zijn geaardheid. Verzoeker maakt, gelet op hetgeen voorafgaat, geenszins hard dat hij te maken kreeg of zal krijgen met discriminatie en homofobie in Albanië, die dusdanig ernstig of systematisch zijn dat zijn leven als homoseksueel daardoor ondraaglijk werd of zal worden.

Om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, dienen de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten van die aard te zijn dat ze een toestand tot gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin, dit is wanneer de problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast, waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt en de staat niet wil of niet kan beschermen.

2.3.15. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij geen daadwerkelijke toegang had of zal hebben tot doeltreffende overheidsbescherming.

Uit niets en verzoeker toont niet aan dat, daargelaten de geloofwaardigheid van zijn verklaarde ernstige problemen, hij hiervoor of in geval van eventuele nieuwe problemen in de toekomst bij een terugkeer naar Albanië, niet op hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten kan rekenen.

De Raad beklemtoont dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen en verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, alsook uit artikel 48/4 van deze wet, die beide vereisen dat de betrokken asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen.

Bovendien kan conform artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet enkel uitgaan van of worden veroorzaakt door niet-overheidsactoren “indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade”.

Nog volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet moet deze nationale bescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt deze in het algemeen geboden wanneer de actoren, omschreven in het eerste lid, redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door het instellen van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoekers toegang hebben tot een dergelijke bescherming. Nationale bescherming doelt op het vermogen van het land van herkomst om daden van vervolging of ernstige schade te voorkomen of te bestraffen (HvJ 20 januari 2021, C-255/19, pt. 44).

Uit de landeninformatie waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, blijkt dat Albanië een beschermingssysteem kent voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen en dat alle Albanese burgers in het algemeen hiertoe toegang hebben.

De Raad benadrukt verder dat de bescherming die de nationale overheid biedt, doeltreffend moet zijn maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

De Raad onderstreept dat in de bestreden beslissing wordt erkend dat hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, doch dit doet geen afbreuk aan de vaststelling dat uit beschikbare informatie blijkt dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Uit deze informatie blijkt tevens dat indien de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen kunnen worden ondernomen om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen en dat wangedrag van politieagenten niet zonder meer wordt gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Tevens blijkt dat de laatste jaren in deze context verschillende concrete maatregelen op het terrein werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Ten slotte blijkt nog dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen heeft ondernomen om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden.

Uit dezelfde objectieve landeninformatie blijkt dat LGBTI in Albanië klacht kunnen indienen en dat de politie, ten aanzien van wie sensibiliseringsinitiatieven werden georganiseerd opdat zij op professionele wijze zou kunnen omgaan met de LGBTI-gemeenschap, optreedt naar aanleiding van fysiek of psychisch geweld ten aanzien van de LGBTI. Discriminatie kan tevens worden aangeklaagd bij de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie. LGBTI-personen kunnen zich voor hun problemen verder richten tot meerdere LGBTI-organisaties en andere Ngo's, waar zij geweld en discriminatie kunnen rapporteren. Deze organisaties leveren allerlei vormen van ondersteuning, zoals juridische bijstand en medische en psychosociale hulp.

Verzoeker brengt geen informatie bij die hier anders over doet denken.

Er kan dan ook wel degelijk worden besloten dat in geval van eventuele (veiligheids-)problemen de Albanese autoriteiten aan hun onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande vindt overigens bevestiging in het feit op zich dat Albanië werd opgenomen op de lijst van veilige landen bij artikel 1 van het koninklijk besluit van 14 januari 2022 tot uitvoering van artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst. Een land van herkomst wordt overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3, van de Vreemdelingenwet immers als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

Het is bijgevolg aan verzoeker om aannemelijk te maken dat hij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in zijn individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hem niet kan worden verwacht dat hij zich tot de Albanese overheden wendt om bescherming te vragen. Hij moet aantonen dat in zijn individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, dan wel dat niet redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich wendt tot de Albanese overheid voor bescherming.

Verzoeker blijft hier echter in gebreke. Zo blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij geen enkele stap ondernam om de volgens hem onterechte schorsing op de professionele school vanwege zijn geaardheid aan te klagen en dat hij naar aanleiding van de doodsb bedreigingen die hij van de vader van zijn toenmalige vriend A. in 2018 ontving niet naar de politie stapte, laat staan dat hij klacht indiende. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er evenwel net in bescherming te verkrijgen tegen zijn of haar belager(s) en eventuele verdere problemen die deze zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Verzoekers verklaringen ter verklaring van zijn stilzitten, kunnen omwille van de volgende redenen, zoals vervat in de bestreden beslissing, niet worden aangenomen:

“U stelde niet goed te weten waarom u dit niet deed, beweerde dat er in Albanië eerder met een bemiddelaar gewerkt wordt en stelde dat u eigenlijk niet goed wist hoe dat werkte (CGVS p. 14). Deze verklaringen volstaan echter niet ter rechtvaardiging van uw nalaten ter zake. Er zijn immers geen indicaties dat u niet door de politie geholpen zou worden.”

Verzoeker brengt hier in het verzoekschrift geen concreet, dienstig verweer tegenin.

Waar verzoeker beweerde in 2019 dan toch naar de politie gestapt te zijn, stipt de Raad aan dat verzoeker deze poging kaderde binnen de context van het beweerde fysiek geweld dat hij eind december 2018 in Georgië onderging, waaraan evenwel, zoals hiervoor genoegzaam is gebleken, geen geloof kan worden gehecht. De Raad treedt het oordeel van de commissaris-generaal bij dat bijgevolg logischerwijze evenmin enig geloof kan worden gehecht aan het feit dat verzoeker in de nasleep hiervan naar het politiekantoor zou zijn gegaan. Verzoeker kan in het verzoekschrift dan ook niet dienstig voorhouden en herhalen dat hij wel degelijk klacht indiende maar dat er niets met de klacht gebeurde.

Er liggen voorts geen overtuigende individuele omstandigheden voor die aannemelijk maken dat in verzoekers geval geen redelijke overheidsbescherming voorhanden is of dat deze niet toegankelijk is.

Verzoeker toont bijgevolg allerm minst aan alle van hem realistische en redelijkerwijze te verwachten mogelijkheden tot het verkrijgen van nationale bescherming te hebben aangewend, laat staan uitgeput. Waar internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen en verkregen bij gebrek aan nationale bescherming, toont verzoeker derhalve niet aan dat het hem in Albanië, daargelaten de geloofwaardigheid van de door hem ingeroepen bedreigingen, aan nationale bescherming ontbreekt, of in de toekomst zal ontbreken.

Waar verzoeker opwerpt dat het geen zin heeft om in Albanië klacht in te dienen tegen homofob geweld, en dat hij als homo ook riskeert door de politie beledigd en geslagen te worden, wijst de Raad erop dat het verwijzen naar en het citeren uit algemene informatie, *in casu* een artikel van *Wikipedia* over LGBTI-rechten in Albanië en bevindingen van de Albanese LGBTI-organisatie Pink Embassy over homofob geweld, niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op de concrete motivering dienaangaande die geenszins wordt ontkracht of weerlegd, in gebreke.

Verzoeker kan zich niet beperken tot het op algemene wijze in vraag stellen van het daadwerkelijk karakter van de bescherming. Doorheen zijn algemeen betoog in zijn verzoekschrift toont verzoeker ook niet aan meerdere ernstige persoonlijke pogingen te hebben ondernomen om nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten te bekomen. Verzoeker tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, maar slaagt er hoe dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen. Verzoeker toont niet *in concreto* aan en maakt aldus geenszins aannemelijk dat het hem, gelet

ook op de vaststellingen in de bestreden beslissing die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, met betrekking tot zijn verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert.

2.3.16. In zoverre verzoeker in het verzoekschrift nog verwijst naar rechtspraak van de voormalige Vaste Beroepscommissie, dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht.

2.3.17. Zo verzoeker in het eerste middel ondergeschikt nog verwijst naar het arrest "*Singh e.a. tegen België*" van 2 oktober 2012 van het EHRM, merkt de Raad op dat dit arrest er enkel op wijst dat de nationale asielinstanties, wanneer er twijfels bestaan omtrent de voorgehouden nationaliteit en verblijfplaatsen van een asielzoeker en deze asielzoeker vervolgens documenten aanbrengt die deze twijfels zouden kunnen wegnemen, de plicht hebben deze documenten te onderzoeken om zo meer zekerheid te verkrijgen over het al dan niet bestaan van een risico om blootgesteld te worden aan een in artikel 3 van het EVRM verboden handeling voor betrokkenen in hun land van herkomst. Te dezen gaat verzoeker er na een selectieve lezing van voormeld arrest aan voorbij dat zijn asielaanvraag niet werd afgewezen omwille van twijfels omtrent zijn voorgehouden nationaliteit en verblijfplaats, doch wel omdat de door hem, in hoofdorde, aangevoerde vervolgingsfeiten ongeloofwaardig werden bevonden. Verzoekers verwijzing naar voornoemd arrest in deze is dan ook niet dienstig.

2.3.18. Verzoeker voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de procedure nog niet besproken voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt om bovenstaande appreciatie te kunnen weerleggen.

2.3.19. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.20. Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst, Albanië, in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal met recht besloten tot de kennelijke ongegrondheid van verzoekers verzoek om internationale bescherming en dient het beroep te worden verworpen.

2.3.21. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Albanees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.22. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.23. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS